

orehi. Drevesnice ob cestah vzbujaajo veselje do sadjarstva sploh in poleg tega po deželi pridobivajo dobro ime.

Kraji ob cestah so posebno pripravi za nasajanje dreves. Blato, ki se izpira iz ceste je jako rodovitno. Sadno drevje sadi se na robu ceste ali pa poleg ceste. Najbolje je, če je tako drevje pod nadzorstvom cestnega oseba.

Pri zasajanji tacih drevoredov je pa treba vendar precej pozornosti. Izbrati se morajo le močna zdrava drevesca. Gledati je na to treba še bolj, nego pri sajenji drevja na vrtu. Drevesa ob cestah so razpostavljena bolj raznim neprilikam, nego drevesa na vrtu.

Gledati je pa tudi treba, da se ta drevesa pravilno goje, zlasti, da se ne spridijo z obrezovanjem. Bolje je, če se drevesa ne obrezujejo, kakor če se napačno obrezujejo.

Pri nas na Slovenskem še skoro nikjer nimamo ob cestah sadja, dasiravno so naši kraji posebno za sadjarstvo pripravni. Ker imamo pa že več dobro vrejnih šolskih vrtov, bi marsikje drevesc za take drevorede ne bilo težko dobiti, zato mislimo, da bi lahko županstva in učitelji ter drugi vplivni možje lahko kaj storili v tem oziru.

Poslednji čas se je jel tudi v naših krajih izdelovati sadni mošt. Obcestje bi pa bilo zlasti pripravno za vzgojevanje tacega drevja, ki daje sadje za mošt. Posebno tepke bi po svoji trdni naravi dobro uspevale ob cesti.

Čez štiri leta bodemo slavili petdesetletnico slavnega vladanja Njega veličanstva cesarja. Pri tej priliki se bodo ustanovljale razne dobrodelne naprave. Mari bi ne bilo umestno, da bi se morda v spomin kje napravila sadna drevesnica, ki bi potem še pozne rodove spominjala tega veselega dogodka.

Opozorili smo svoje čitatelje na važnost drevesnic ob cestah in pričakujemo, da naše besede niso pale na kamen, da bi se usahnele, pa tudi ne mej trnje, ki bi jih zadušilo, temveč na rodovitno zemljo, da obrode stoter sad.

Kmetijske raznoterosti.

Koliko gnjezd je treba za kokoši? Na vsacih 10 kokošij naj se v kurniku napravita dve ali tri gnjezda. Čim več gnjezd je, tem manj bodo kokoši iskale tuje kraje, da zneso jajca.

Senice privabiš na vrtove, ako zelenih jelovih ali smrekovih vej natakneš na sadno drevje. Tako po ceni privabimo te koristne ptice v naše sadovnjake, da obirajo škodljive žuželke.

Poučni in zabavni del.

Potopisne črte.

Iz Ljubljane v Ljubljano.

Spisuje Jos. Levičnik.

(Dalje.)

Od postaje Meja naprej vidili smo k levi skoraj ves Kvarnerski zaliv v celi njegovi krasoti; pokazal se nam

je zdajci še otok Kerk (Veglia); pa tudi južna Istra in niena Učka gora (Monte maggiore) pozdravljali so nas iz daljave. Naslednja postaja bila nam je Bakar; a ona nosi le ime; kajti mesto tega imena je oddaljeno celo 1 1/2 ure od tod ob morski obali. Naprej peljaje se prevozili smo v naglem diru Bandin-tunel, dolino Draga, globoko doli videti ste bili vasi Gornja in Dolnja Draga, znana Martinščica; drvili smo dalje mimo vasi Pečine, ki sestoji iz samih letovišč bogatih Rečanov. Le grede dospeli smo nad Reški predkraj Sušak, po viaduktu prevozili pot, ki vodi na sv. Trsat, enako tudi zadnji konec Luizine ceste, vodo Rečino (Tiumaro), smuknili še skoz 444 m. dolgi tunel, in že smo bili — v reških ulicah ter na njenem kolodvoru. Da bi kje vozila železnica tako skozi mestne ulice in čez eno glavnih mestnih cest, kakor v Reki, in da bi za čase prihoda ali odhoda vlakov ne bile nič zagrajene, nišem še videl nikjer. Novejše železnice prepuščajo skrb za varnost pred kako po njih prouzročeno nesrečo občinstvu samemu! — Bilo je okoli zjutrajne 7. ure, ko sem se napotil od kolodvora v mesto.

X. V Reki.

„Ti imaš pa res povsod znance!“ mi je včasih kedo djal. Res tudi! v Reki nisem brez njih, in to še prav dobrih. Prvi moj pot je bil toraj do enega izmed njih. Na mojo žalost ga sicer ni bilo doma, a poznato je bilo spoštovanemu osobju njegove hiše moje ime, bil sem torej vse eno prav gostoljubno sprejet, in odložiti sem zamogel ondi svojo prtljago, kar sem tudi najbolj želel. Težavno je pač po ptujih krajih vedno nositi vse svoje stvari s seboj. Mikalo me je namreč romati najpred gori na Sv. Tersat, kjer se je ravno obhajala 600letnica, kar obstoji ta božjepotni kraj. Slovencev je bilo priromalo to leto že prav obilno na ta sloveči Marijni božjepot; — moja malenkost je bila že prav med zadnjimi. Mesto Reko sem si želel ogledati pozneje, ko se povrnem raz visokega Sv. Tersata. Mimo grede stopil sem v kapucinsko samostansko cerkev, ki je v Reki živečim Slovencem in tudi Hrvatom baje zelo priljubljena. Najdel sem jo le ne zelo lepo in snažno ohranjeno, ampak zbranega je bilo v njej tudi zoper vsako pričakovanje veliko pobožnega ljudstva. Pri večih altarjih služile so se namreč ravno sv. maše. Cerkev je posvečena sv. Avguštinu in je bila s samostanom vred pozidana leta 1610. po pobožni vnemi reških mestjanov. V samostanu se odgojuje redovno-duhovski naraščaj hrv. kapucinske provincije sv. Štefana-kralja, ki pa ni velika. Šteje namreč le tri kapucinske samostane: na Reki, v Karlobagu in v Varaždinu. Ker sta Reka in Varaždin blizu kranjske in štajarske meje in se na gimnazijah obeh teh mest šola mnogo slovenskih dijakov, tudi marsikdo izmed njih vstopi v kapuc. red ravno imenovane provincije.

Pot proti sv. Tersatu pelje od kapucinske cerkve po podolgem skozi celo reško mesto. Konec njega zaobrne se proti levi, ondi vodi krasni most čez Rečino (Fiumaro), ki se skoraj neposredno tam razliva v morje. Onkraj mesta k levi je konec, (ali pa začetek) v mojem potopisu že večkrat omenjene prekrasne Luizine ceste, k